

Arrest

nr. 264 751 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2021 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT .

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 april 2012 een verzoek in om internationale bescherming in Italië; op 21 december 2012 diende hij een verzoek in om internationale bescherming in Zwitserland; op 5 september 2013 diende hij een verzoek in om internationale bescherming in Oostenrijk en op 26 juni 2014 diende hij een verzoek in om internationale bescherming in Duitsland.

1.2. Op 7 september 2020 diende verzoeker een verzoek in om internationale bescherming in België. Op 19 november 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Bij arrest nr. 257 505 van 30 juni 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 1 februari 2021 wordt de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening verlengd. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Gelet op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten O. S. geboren te Edo State, op X en van nationaliteit te zijn : Nigeria

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd 01 02 2021

Overwegende dat op 06 10 2020 een akkoord werd bekomen van Duitsland op grond van artikel 18d van de Verordening (EU) Nr 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening) Overwegende dat artikel 29§1 van de Dublin Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29§2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt

Overwegende dat artikel 9§2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29§2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn

Overwegende dat het centrum waar betrokkene verbleef onze diensten liet weten dat betrokkene op 07.12.2020 het centrum heeft verlaten met een onbekende bestemming Overwegende dat de betrokkene sindsdien geen nieuw adres aan onze diensten heeft bezorgd.

Overwegende dat in het arrest “Jawo” van 19 maart 2019 (C-163/17) expliciet gesteld werd dat het begrip “onderduiken”, zoals dat in de meeste taalversies van Verordening (EU) nr. 604/2013 terug te vinden is, in de eerste plaats uitgaat van de wil van de betrokken persoon om zich te onttrekken aan zijn overdracht en dat de bepaling in artikel 29§2 in beginsel pas van toepassing is wanneer deze persoon zich bewust onttrekt aan zijn overdracht

Het is ondertussen vaste rechtspraak van het Hof dat wanneer een begrip geen duidelijke betekenis kent in het wettelijk instrument van het Unierecht waarin het wordt gehanteerd, dat het autonoom en uniform in de gehele Unie uitgelegd dient te worden, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest 08/03/2018, DOCERAM, C-395/16 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Overwegende dat in artikel 2, onder n) van Verordening (EU) nr 604/2013 het “risico op onderduiken” wordt gedefinieerd als de vrees dat betrokkene zich onttrekt aan de overdrachtsprocedure en hierbij uitdrukkelijk verwijst naar de nationale wetgeving van de lidstaten, waarin objectieve criteria dienen te worden vastgelegd om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming zou kunnen onderduiken.

Overwegende dat vervolgens artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds met aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a). b). c) of d),

Overwegende bovendien dat uit het arrest “Jawo” ook blijkt dat met de overdrachtstermijnen uit artikel 29 beoogd wordt - gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen - de lidstaten de nodige tijd te geven, in het bijzonder om de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin het arrest van 29/01/2009, Petrosian, C-19/08, punt 40) Overwegende dat uit het voorgaande dan ook redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat de betrokkene doelbewust en met kennis van de gevolgen de intentie heeft geuit om buiten het bereik te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht en zich dus aan de voor de organisatie van overdracht door de bevoegde autoriteiten onttrekt, wordt beslist de overdrachtstermijn conform artikel 29§2 van Verordening 604/2013 te verlengen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt tegen dat het beroep laattijdig is ingediend. De bestreden beslissing werd bij ter post aangetekende zending op 3 februari 2020 verstuurd naar de woonplaats van verzoeker. Op 17 februari 2021 meldde Bpost dat de zending niet door de verzoekende partij werd afgehaald. De verwerende partij houdt aldus voor dat de laatst nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift 6 maart 2021 was. Het beroep werd ingediend op 10 augustus 2021.

Ter terechtzitting werpt de advocaat van verzoeker tegen dat hij pas kennis heeft genomen van de bestreden beslissing op 5 augustus 2021. Hij betoogt dat hij na de betekening van de bijlage 26^{quater} op 27 november 2020 gedwongen werd het opvangcentrum te verlaten en derhalve geen adres kon achterlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 september 2020 zijn gekozen woonplaats heeft gevestigd op het adres van het Rode Kruis-Vlaanderen (Nood)opvangcentrum te Alseberg. Op 15 december 2020 meldt het Opvangcentrum aan de Dienst Vreemdelingzaken dat verzoeker sedert 7 december 2020 het centrum heeft verlaten.

Naar luid van artikel 51/2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, moet elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker bij het verlaten van het Opvangcentrum materieel niet in de mogelijkheid was om onmiddellijk een nieuwe gekozen woonplaats mee te delen, blijkt uit de gegevens van de zaak dat hij niettemin in staat is gebleken om op 28 december 2020 een beroep in te dienen tegen de bijlage 26^{quater} van 19 november 2020 en voor de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen woonplaats te kiezen op het kantoor van zijn advocaat. De Raad heeft de procedurestukken en oproeping ter terechtzitting aan dit adres verzonden en verzoeker werd vertegenwoordigd op de zitting van de Raad. Hieruit volgt dat op het ogenblik van de thans bestreden beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, op 1 februari 2020, verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had om zijn gekozen woonplaats te wijzigen naar het kantooradres van zijn raadsman. Het feit dat verzoeker dit niet heeft gedaan kan de verwerende partij dan niet worden toegerekend.

De Raad besluit aldus dat de betekening van de overdrachtstermijn op wettelijke wijze heeft plaatsgevonden aan de op dat ogenblik gekozen woonplaats.

De bestreden beslissing werd rechtsgeldig ter kennis gebracht op 3 februari 2021 zodat de beroepstermijn begon te lopen vanaf 6 februari 2021. Het op 10 augustus 2021 ingediende beroep tot nietigverklaring is ingesteld buiten de termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/7, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en is derhalve laattijdig. De exceptie wordt dan ook bijgetreden.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT